

ΜΑΘΗΜΑ: ΓΛΩΣΣΑ
ΤΑΞΗ:
ΕΝΟΤΗΤΑ: ΡΗΜΑΤΑ - ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ - ΕΠΙΘΕΤΑ
ΟΝΟΜΑ:

Επανάληψη σε ρήματα, ουσιαστικά και επίθετα

Ο Πορτοκαλής ήλιος

Ο «Πορτοκαλής Ήλιος» ξεμάκρυνε από το λιμάνι του Πειραιά οχτώ το πρωί κι η ζέστη κιάλας ίδρωνε το κορμί, κολλούσε πάνω στο δέρμα. Η θάλασσα ασάλευτη θα 'μοιαζε αληθινό γυαλί, αν δεν ήταν οι άσπροι αφροί που ξεσήκωνε το καράβι χαράζοντάς την.

Κόσμος πολύς, περισσότερες γυναίκες με παιδιά, που ξεκινούσαν για κάποιο νησί του Σαρωνικού, την Αίγινα, τον Πόρο, την Ύδρα ή τις Σπέτσες. Τα σχολεία είχαν κλείσει κι οι μητέρες είχαν ετοιμάσει τις καλοκαιριάτικες αποσκευές: βατραχοπέδιλα, μάσκες, σαγιονάρες, ψάθινα ή πάνινα καπέλα.

Στο κατάστρωμα οι πολυθρόνες ήταν όλες πιασμένες κι ούτε ένα σκαμνί αδειανό. Στα σαλόνια έκανε τόση ζέστη, που όλοι οι επιβάτες προσπαθούσαν να βολευτούν έξω, με την ελπίδα να δροσιστούν από τον αέρα της θάλασσας.

Σε μια άκρη της κουπαστής, δύο αγόρια, θα ήταν δεκατεσσάρων χρόνων, κοιτούσαν στ' ανοιχτά και συζητούσαν.

— Πέρσι, την ίδια ακριβώς μέρα, ταξιδεύαμε με το «Καμέλια». Τούτο το καράβι φαίνεται πιο μεγάλο, πιο καλό, έλεγε ο Κλου, σγουρόξανθος, ψηλός, με ωραία μελιά μάτια.

— Ναι, αλλά πέρσι πηγαίναμε στον Πόρο, ενώ φέτος...

Ο Αλέξης άφησε τη φράση του ατέλειωτη, η φωνή του έμοιαζε πικραμένη. Ίδιο ανάστημα με το φίλο του, είχε καστανά μαλλιά, λίγο μακριά, φορούσε γυαλιά που έκρυβαν κάπως τα μεγάλα γκριζοπράσινα μάτια του.

— Και λοιπόν; Τόσο το καλύτερο, καινούργιο νησί, καινούργιες εντυπώσεις.

Ο Κλου ήταν Γάλλος, κι όμως μιλούσε τα ελληνικά με πολλή ευκολία. Από μικρός ερχόταν τα καλοκαίρια στην Ελλάδα και είχε μάθει τη γλώσσα χωρίς κόπο. Φυσικά, συχνά έκανε λάθη, μπερδεύε τις λέξεις ή έψαχνε να βρει τη σωστή έκφραση, κάνοντας τους φίλους του να γελάνε.

Ο Αλέξης, σχεδόν δακρυσμένος, του απάντησε:

— Το περσινό καλοκαίρι δε θα ξαναγυρίσει ποτέ... ποτέ.

— Την είπες πάλι τη σοφία σου! Και βέβαια δε θα ξαναγυρίσει, ο χρόνος πάει προς τα μπρος κι όχι προς τα πίσω.

Ο Αλέξης γύρισε και κοίταξε το φίλο του απορημένος:

— Δε σε καταλαβαίνω, δε θα σου λείψουν οι περσινοί μας φίλοι, η Ρηνούλα, ο Πέτρος, το σπίτι με τις καμάρες, η παράγκα του Βασίλη, που κρυφά πηγαίναμε τα μεσημέρια, η σπηλιά που πιάσαμε εκείνο το χταπόδι;

Γέλασε ο Κλου, τα μάτια του λαμπύρισαν στο φως του ήλιου:

— Θα μου λείψουν, βέβαια, οι φίλοι, αλλά παράγκες και σπηλιές θα βρούμε άλλες. Μ' αρέσει η αλλαγή, η περιπέτεια, θέλω να γνωρίσω καινούργια τοπία, άλλη θάλασσα. Φτάνει ο Πόρος, ζήτω η Αίγινα, κι ας μην την ξέρω. Άλλωστε, μας περιμένουν τα κορίτσια...

Ζωρζ Σαρή, Ο θησαυρός της Βαγίας 1969

1. Διαβάζω το κείμενο και εντοπίζω 5 ρήματα, 5 ουσιαστικά και 5 επίθετα:

Ρήματα	Ουσιαστικά	Επίθετα

2. Σημειώνω δίπλα από κάθε ρήμα το χρόνο (Ενεστώτας, Παρατατικός, Αόριστος, Συνοπτικός Μέλλοντας, Εξακολουθητικός Μέλλοντας) στον οποίο βρίσκεται:

- ίδρωνε →
- ξεκινούσαν →
- ταξιδεύαμε →
- απάντησε →
- θα ξαναγυρίσει →
- κοίταξε →
- θέλω →
- περιμένουν →

3. Ψάχνω στο κείμενο για τα παρακάτω ουσιαστικά. Σημειώνω δίπλα στο καθένα σε ποια πτώση και σε ποιον αριθμό βρίσκεται όπως στο παράδειγμα:

το λιμάνι → ονομαστική ενικού

η θάλασσα →

την (ίδια ακριβώς) μέρα →

τις λέξεις →

τη φράση →

οι επιβάτες →

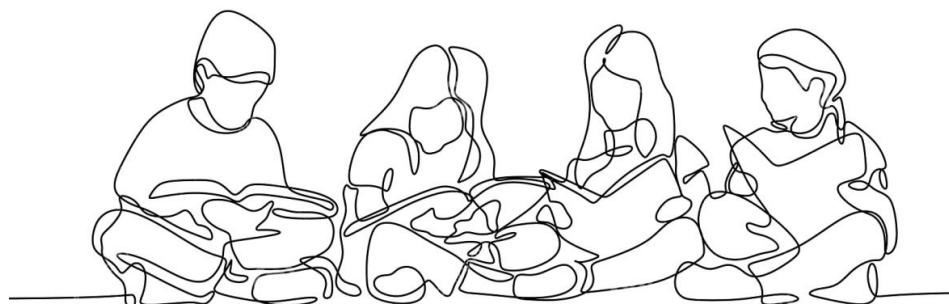
τα καλοκαίρια →

οι πολυθρόνες →

τους φίλους →

4. Βρίσκω στο κείμενο 5 επίθετα και τα γράφω και στα τρία γένη:

Αρσενικό	Θηλυκό	Ουδέτερο

5. Βάζω δίπλα στα παρακάτω ουσιαστικά δικά μου επίθετα. Διαλέγω 3 συνδυασμούς και γράφω προτάσεις:

- αφρός
- δέρμα
- μάσκα
- φίλος
- σπηλιά
- χταπόδι
- φωνή
- καλοκαίρι
- χρόνος

.....

.....

.....

.....

.....

.....

A B Γ Δ Ε Ζ Η

Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο

6. Ξαναδιάβασε το κείμενο και ζωγράφισε τη σκηνή που περιγράφει! Μπορείς αν θέλεις να βάλεις τα παιδιά να μιλάνε, φτιάχνοντας ένα μικρό κόμικ.

